

KÕIGE. KOHUTAVAM. PÄEV

Naomi

Ma polnud kindel, mida ootasin, kui Café Revi astusin, aga kindlasti ei olnud see minu enda foto, mis paiknes kassaaparaadi taga ja kandis rõõmsat pealkirja „Mitte teenindada“. Fotot hoidis oma kohal kollane kulmu kortsutava näoga magnet.

Esiteks polnud ma varem kunagi käinud Virginias Knockemoutis, rääkimata sellest, et oleksin kuidagi ära teeninud nii jõletu karistuse, nagu seda on kofeiini keelamine. Teiseks, mida peab inimene üleüldse sellises väikeses tolmuses linnakeses tegema, et tema mollipilt kohalikku kohvikusse riputataks?

Hahaa. Mollipilt.* Taevake, olen mina ikka naljanina, kui olen nii väsinud, et ei jaksa silmagi pilgutada.

Igatahes, kolmandaks, see oli uskumatult kole foto. Ma nägin välja, nagu oleksin solaariumi ja odava silmapliiatsiga pikka aega pidu pannud.

Umbes samal hetkel tungis reaalsus minu kurnatud, uimasesse, kümnete juukselõksude abil kinnitatud soenguga pähe.

Tinal oli taas õnnestunud mu elu natukene hullemaks teha. Ja arvestades seda, mis oli viimase kahekümne nelja tunni jooksul juhtunud, ütles see nii mõndagi.

---

* Originaalis *mugshot* – näopilt politseis; *mug shot* – kruusipilt (ingl k). – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

„Kas ma saan aidata ...“ Mees teisel pool letti, see, kes võinuks anda mulle mu hinnalise late, taganes sammu ja tõstis üles oma taldrikusuurused kämblad. „Ma ei taha pahandusi.“

Ta oli jässakas mees, tumedanahaline ja tal oli paljaks aetud, ilusa kujuga pea. Tema kenasti püगतud habe oli lumivalge ning ma nägin tema tunkede kaeluse ja varrukate alt välja piilumas paari tätoveeringut. Tema veidrale riietusele oli tikitud nimi Justice.

Üritasin ülimalt sõbralikult naeratada, aga kuna olin öö läbi autoga sõites kunstripsmeid maha nutnud, tundus see pigem grimassina.

„See pole mina,“ ütlesin ma. Minu raisku läinud Prantsuse maniküüriiga sõrm osutas fotole. „Mina olen Naomi. Naomi Witt.“

Mees piidles mind kahtlustavalt, võttis siis tunkede rinnastaskust prillid ja pani need ninale.

Ta silmitses mind pealaest jalatallani. Nägin, et ta hakkab asjale pihta saama.

„Kaksikud,“ selgitasin ma.

„Ah sa mait,“ pomises ta, silitades ühe suure käega habet.

Justice tundus siiski veidi kahtlevat. Ma ei saanud seda talle ka pahaks panna. Olgem ausad: kui paljudel inimestel siis ikka on kuri kaksikõde?

„See on Tina. Minu õde. Pidime siin kokku saama.“ Olin liiga väsinud, et küsida, miks mu võõrdunud kaksikõde oli palunud kokkusaamist kohas, kus ta ilmselgelt polnud oodatud.

Justice põrnitses mind endiselt ja ma sain aru, et tema pilk püsib mu juustel. Patsutasin tahtmatult oma soengut ja närbunud karikakar kukkus maha. *Oih*. Arvatavasti oleksin pidanud enne inimeste silme alla astumist vaatama motellis peeglisse. Nägin välja nagu korratu ja omadega puntras isik, kes on teel koju rollimängufestivalilt.

„Palun,“ ütlesin ma, võttes trennipükste taskust juhiloa, ja näitasin seda talle. „Näete? Mina olen Naomi ja ma tahaksin väga-väga suurt latet.“

Justice võttis mu juhiloa ja uuris seda, seejärel taas mu nägu. Viimaks tema stoiline ilme muutus ja ta naeratas laialt. „Ah sa mait. Meeldiv kohtuda, Naomi.“

„Teiega on ka väga meeldiv kohtuda, Justice. Eriti kui te mulle seda mainitud kofeiinijooki valmistate.“

„Ma valmistan sulle sellise late, mille peale sul juuksed peas püsti tõusevad,“ lubas ta.

Mees, kes oskab mu esmavajadusi rahuldada ja veel teeb seda naeratades? Ma armusin sealsamas temasse pisut.

Kuni Justice mulle kohvi valmistas, imetlesin ma kohvikut. See oli kujundatud maskuliinses töökojastiilis. Laineline metall seintel, läikivad punased riiulid, toonitud betoonpõrand. Kõikidel jookidel olid sellised nimed nagu Punase Joone late ja Ruudulipu *cappuccino*. See oli väga võluv.

Väikeste ümmarguste laudade taga istusid mõned varased kohvijoojad. Kõik vaatasid mind sellise näoga, mis ütles, et nad ei ole mind nähes *üldse* rõõmsad.

„Kuidas sa vahtrasiirupisse ja peekonisse suhtud, kullake?“ hõikas Justice läikiva espressomasina juurest.

„Väga hästi. Eriti kui need on ämbriuuruses topsis,“ vastasin ma.

Tema naer kajas läbi kohviku ja tundus rahustavat teisi kliente, kes seepeale pöördusid tagasi minu eiramise juurde.

Välisuks avanes ja ma keerasin end ringi, arvates, et näen Tinat.

Aga sisse purjetav mees *ei* olnud kindlasti minu öde. Ta paistis kofeiini vajavat veel tungivamalt kui mina.

Õige sõna tema kirjeldamiseks oleks „seksikas“. Veelgi täpsem oleks „kuramuse seksikas“. Ta oli nii pikk, et temaga suudlemiseks peaksin ma ka oma kõige kõrgematel kotsakingadel seistes pea kuklasse kallutama – see on minu ametlik meeste pikkuse kategooria. Tema juuksed olid tumelblondid ja külgedelt lühikesed, pealael taha kammitud, mis tähendas, et tal on hea maitse ja suhteliselt korralikud soengutegemise oskused.

Need mõlemad omadused olid minu nimekirjas „Põhjusted, miks olla mehest sisse võetud“ üsna kõrgel kohal. Habe oli selles nimekirjas tutikas lisa. Ma polnud kunagi suudelnud habemega meest ja mul tekkis ootamatu arusaamatu huvi seda mingil hetkel kogeda.

Siis jõudsin ma järjega tema silmade juurde. Need olid jahedad sinakashallikad, mis tõid meelde relvemetalli ja liustikud.

Mees tuli minu juurde ja astus minu isiklikku ruumi, nagu tal oleks selleks luba. Kui ta tätoveeritud käed laial rinnal vaheliti pani, pääses mu kurgust välja piuksatus.

Oh sa poiss.

„Ma arvasin, et väljendusin selgelt,“ urises mees.

„Ee. Häh?“

Olin segaduses. See mees põrnitses mind, nagu ma oleksin tõsielusaate kõige vihatum tegelane, ometi oleksin mina endiselt tahtnud teada, milline ta paljana välja näeb. Ma polnud ülikooli-ajast saadik enda jaoks nii vale inimesega magada tahtnud.

Süüdistasin selles väsimust ja emotsionaalseid haavu.

Justice jättis leti taga late valmistamise pooleli ja vehkis kätega. „Pea nüüd hoogu,“ alustas ta.

„Pole midagi, Justice,“ kinnitasin ma. „Tehke see kohv valmis ja mina tegelen selle ... härraga.“

Meie ümber lükati toolid laudadest eemale ja ma nägin, et iga viimane kui klient suundus joonelt ukse poole, mõnel veel kruus peos. Mitte keegi neist ei vaadanud väljudes mulle otsa.

„Knox, see pole nii, nagu sa arvad,“ üritas Justice uuesti.

„Ma ei viitsi täna mingeid mängu mängida. Kao siit kus kurat!“ kamandas see viiking. Heledapäine seksika raevu jumal kukkus kiiresti mu seksikate nimekirjas allapoole.

Ma osutasin oma rinnale. „Mina?“

„Mulle aitab su mängudest. Sul on viis sekundit aega siit uksest igaveseks välja astuda,“ tegi mees sammu veel lähemale, kuni tema saapaninad puudutasid mu plätudes paljaid varbaid.

Kuramus. Lähedalt jättis see mees mulje, nagu ta oleks äsja minema tormanud röövretkel olevalt viikingilaevalt ... või parfüümirklaami võtteplatsilt. Mõnelt selliselt kunstiliselt, mis ei ole üldse loogiline ja kus parfüümi nimi on näiteks Mühaklik Metsaline.

„Kuulge, sõõr. Mul on hetkel käsil isiklik kriis ja ma tahan ainult tassi kohvi.“

„Kurat küll, ma juba ütlesin sulle, Tina. Sa ei tule siia enam tagasi ega tüüta Justice’it ega tema kliente või ma toimetan su isiklikult linnast minema.“

„Knox ...“

Pahur seksikas meeselajas tõstis sõrme Justice’i suunas püsti. „Üks hetk, semu. Tundub, et ma pean prahi välja viima.“

„Prahi?“ Ma ahmisin õhku. Arvasin, et Virginia elanikud on sõbralikud. Olin olnud siin vaevu pool tundi ja nüüd kõnetas mind ebaviisakalt viiking, kel olid koopainimese kombes.

„Kullake, su kohv on valmis,“ ütles Justice, libistades väga suure topsi üle puitleti.

Mu pilk kandus aurava õndsuse poole.

„Kui sa kavatsed selle joogi kätte võtta, tuleb meil probleeme,“ teatas viiking madalal ähvardaval häälel.

Aga Leif Eriksson ei teadnud, kellega tal täna tegemist on.

Igal naisel tuleb mingil hetkel taluvuspiir kätte. Minu oma, mis oli tegelikult juba väga kaugele nihkunud, sai just praegu ületatud.

„Kui te astute üheainsa sammu selle imelise late poole, mille mu sõber Justice spetsiaalselt minu jaoks valmistas, kahetsete hetke, mil minuga kohtusite.“

Ma olen kena inimene. Vanemate jutu järgi olin hea laps. Ja kaks nädalat tagasi täidetud netiküsimustiku kohaselt tahan ma inimestele meeldida. Ma ei oska tegelikult ähvardada.

Mees kissitas silmi ja ma keeldusin märkamast seksikaid kortsuksi tema silmanurkades.

„Ma juba kahetsen seda ja kogu see paganama linn samuti. See, et sa soengut muutsid, ei tähenda, et ma unustan sinu korraldatud jamad. Kao siit uksest välja ja ära tagasi tule.“

„Ta arvab, et sa oled Tina,“ torkas Justice vahele.

Mul oli kama, kui see tropp mind ka sarimõrvarist kannibaliks peab. Ta seisis minu ja mu kofeiini vahel.

Heledapäine elajas pööras pea Justice poole. „Mida kuradit sa sellega öelda tahad?“

Enne, kui mu kohvivalmistajast kena sõber selgitada jõudis, torkasin ma sõrmega viikingi rinda. See ei tunginud kuigi sügavale, kuna naha all oli jõletu kiht lihast. Aga tegin nii, et mu küünt tunda oleks.

„Kuulake nüüd *teie mind*,“ alustasin ma. „Mul ükskõik, kas te peate mind mu õeks või selleks mõlakaks, kes ajas üles malaaria-vaktsiini hinna. Ma olen *inimene*, kel on väga halb päev pärast tema elu kõige hullemat päeva. Mul *pole* täna mingit tahtmist neid emotsioone maha suruda. Nii et kaduge parem mu teelt ja jätke mind rahule, viiking.“

Ta oli ühe sekundi lausa jahmunud.

Leidsin, et see on kohvijoomiseks sobiv hetk. Astusin temast mööda, võtsin topsi kätte ja tõmbasin aroomi ninna ning torkasin siis näo selle kuuma elujõu auru sisse.

Jõin pikalt, soovides tunda kofeiini võluväge, kui maitsed mu keelel lahvatasid. Olin päris kindel, et mu huulilt vallanduv oie oli ebasobiv, aga olin liiga väsinud, et sellest hoolida. Kui ma viimaks topsi alla lasin ja käeseljaga suud pühkisin, seisis viiking endisel kohal ja põrnitses mind.

Keerasin talle selja, naeratasin oma kangelasele Justice'ile ja lükkasin erakorralise kohvi jaoks mõeldud kahekümnedollarilise üle leti. „Teie, sõör, olete kunstnik. Palju ma oma elu parima late eest teile võlgnen?“

„Arvestades sinu hommikut, kullake, teen ma selle välja,“ vastas Justice, ulatades mu juhiloa ja sularaha mulle tagasi.

„Teie, mu sõber, olete tõeline härrasmees. *Erinevalt mõnest teisest.*“ Heitsin pilgu üle õla, kus viiking seisis, jalad harkis, käed vaheliti. Jõin veel kohvi ja torkasin kahekümnedollarilise joot-rahapurki. „Täna, et olite mu elu kõige hullemal päeval nii sõbralik.“

„Ma arvasin, et see oli eile,“ sekkus põrnitsev hiiglane.

Aeglaselt tema poole pöördudes ohkasin väsinult. „See oli enne teiega kohtumist. Nüüd saan ametlikult väita, et ehkki eilne oli jube, on tänane natuke veel hullem.“ Pöördusin taas Justice'i poole. „Palun vabandust, et see tropp teie kliendid minema peletas, aga ma tulen varsti uue topsitäie järele.“

„Ootan seda väga, Naomi,“ vastas Justice silma pilgutades.

Pöördusin minekule ja pörkasin pahura mehe laia rinna otsa.

„Naomi?“ küsis ta.

„Minge minema.“ Tundus peaaegu mõnus kordki elus eba- viisakas olla. Oma arvamust avaldada.

„Su nimi on Naomi,“ ütles viiking.

Olin vastamiseks liiga vihane ja püüdsin teda pilguga tuhastada.

„Mitte Tina?“ jätkas ta.

„Nad on kaksikud, semu,“ ütles Justice ja tema hääles oli kuulda naeru.

„Oh sa raisk.“ Viiking lükkas käe läbi juuste.

„Ma muretsen teie sõbra silmanägemise pärast,“ sõnasin ma Justice'ile, osutades Tina mollipildile.

Tina oli millalgi viimase kümne aasta sees juuksed ära blonderinud, nii et meie muidu vähem märgatavad erinevused olid nüüd silmatorkavamad.

„Jätsin kontaktläätсед koju,“ vastas viiking.

„KooS viisaka käitumisega?“ nähvasin ma. Kofeiin jõudis vere- ringesse ja ma tundsin end ebatavaliselt krapsakana.

Viiking ainult põrnitsets mind vihaselt.

Ma ohkasin. „Tulge eest ära, Leif Eriksson.“

„Mu nimi on Knox. Ja mida sa siin teed?“

Mis kuradi nimi see selline on? Kas see tähendas Knoxi rasket elu? Kas ta rääkis palju Knox-Knox'i nalju? Oli see mingi lühend? Knoxwellist? Knoxathanist?

„See pole sinu asi, *Knox*. Minu tegemised ei puutu sinusse. Minu olemasolugi pole sinu asi. Kobi nüüd lahkelt mu teelt eest.“

Oleksin tahtnud täiesti kõrist karjuda, aga olin seda siia sõites autos paar korda proovinud ja sellest polnud abi.

Õnneks ohkas see imeline mühkam ärritunud ning toimis viisakalt ja valis elu säästva käitumise, astudes mu teelt eest. Purjetasin kohvikust välja suvisesse leitsakusse nii väärilt, kui suutsin.

Kui Tina tahab minuga kokku saada, siis olen ma motellis. Ma ei pea siia ootama jääma, et mulle kargaksid ninna võõrad, kes on sama sõbralikud kui kactus.

Lähen tagasi oma närusesse motellituppa, korjan kõik juukse- nõelad juustest välja ja seisan duši all, kuni kuum vesi otsa saab. Ja siis mõtlen, mida edasi teha.

See oli hea plaan. Aga üks asi oli puudu.

Mu auto.

Oo ei. Mu auto ja mu käekott.

Rattahoidik oli kohviku ees alles. Pesula, mille akent kaunistasid erksavärvilised plakatid, oli autoteeninduse kõrval samuti alles.

Aga minu autot polnud seal, kuhu ma selle jätnud olin.

Lemmikloomapoe ees asuv parkimiskoht, kuhu olin auto parkinud, oli tühi.

Vaatasin paremale ja vasakule, aga mu truud tolmust Volvot polnud kusagil.

„Oled eksinud?“

Sulgesin silmad ja surusin hambad kokku. „Mine. Minema.“

„Mis sul viga on?“

---

* *Hard-knock life* – ränk, raske, elu; *knock-knock* – kopp-kopp (ingl k). Sõnamängud nimega Knox.

Ma pöördusin ja nägin Knoxi end pingsalt silmitsemas, kohvi-
tops käes.

„Mis mul viga on?“ kordasin ma.

Oleksin tahtnud teda vastu sääremarja lüüa ja tema kohvi
ära varastada.

„Minu kuulmisega on kõik korras, kullake. Pole vaja karjuda.“

„Mul on *viga* see, et kuni ma raiskasin viis minutit oma elust
sinuga tuttavaks saamisele, veeti mu auto minema.“

„Oled kindel?“

„Ei. Ma ei tea kunagi, kuhu ma oma auto jätan. Pargin neid
siia ja sinna ning ostan lihtsalt uue, kui vana enam üles ei leia.“

Ta heitis mulle terava pilgu.

Ma pööritasin silmi. „See oli ilmselgelt sarkasm.“ Tahtsin
telefoni võtta, aga siis meenus mulle, et mul pole enam telefoni.

„Kes sulle hommikusöögi sisse kuses?“

„See, kes õpetas sind teiste pärast muret väljendama, tegi seda
valesti.“ Marssisin rohkem midagi lisamata minema, loodetavasti
kohaliku politseijaoskonna suunas.

Ma ei jõudnud veel järgmise majanigi, kui suur karm kämmal
mu käsivarrest kinni haaras.

Ütlesin endale, et asi on unevaeguses ja liiga värsketes emot-
sioonides. Need on ainsad põhjused, miks ma tema puudutuse
peale erutavat *särinat* tunnen.

„Oota,“ ütles ta mornil häälel.

„Käed. Eemale.“ Vehkisin kohmakalt käega, aga ta pigistas
tugevamini.

„Lõpeta siis see minema marssimine.“

Lõpetasin tõrjuva vehkimise. „Ma lõpetan minema marssimise,
kui sina lõpetad mölakliku käitumise.“

Mehe ninasõõrmed laienesid taeva poole vaadates ja mulle
tundus, et kuulen teda loendamas.

„Kas sa päriselt ka loed praegu kümneni?“ *Mina* olin see, kellele
oli liiga tehtud. *Mina* olin see, kel oli õigus paluda jumalalt kannatust.

Ta jõudis kümneni ja nägi ikka ärritunud välja. „Kui ma ei ole enam mölakas, kas sa siis jääd paigale ja räägid minuga natuke aega?“

Võtsin veel ühe lonksu kohvi ja pidasin aru. „Võib-olla.“

„Ma lasen lahti,“ hoiatas ta.

„Tore!“ kähvasin ma.

Vaatasime mõlemad tema kätt mu käsivarrel. Ta lasi vähehaaval minust lahti, aga mitte enne, kui tema sõrmeotsad olid üle mu käsivarre tundliku sisekülje libisenud.

Mulle tuli kananahk ihule ja ma lootsin, et ta ei pane seda tähele. Eriti seetõttu, et minu keha jaoks on kananahk ja kõvastunud rinnanibud omavahel tihedasti seotud.

„On sul külm?“ Tema pilk polnud ei mu käe ega õlgade, vaid mu rindade peal.

Tont võtaks. „Jah,“ valetasin ma.

„Väljas on peaaegu kolmkümmend kraadi sooja ja sa jood kuuma kohvi.“

„Kui sa oled keha sisetemperatuuri põhimõtete *mansplaining*’u lõpetanud, tahaksin oma auto üles otsida,“ teatasin ma, pannes vaba käe oma reetlike rindade peale. „Ehk näitad mulle kätte suuna lähima arestitud autode parkla või politseijaoskonna juurde?“

Ta põrnitses mind pikalt ja raputas siis pead. „Tule.“

„Kuidas palun?“

„Ma viin su ära.“

„Häh!“ Naersin lämbuvalt. Ta on peast segi, kui arvab, et ma vabatahtlikult tema autosse istun.

Raputasin alles pead, kui ta juba jätkas. „Läksime, Daisy. Mul pole tervet päeva aega.“